RESLJEVA 12

GLASILO UČITELJIŠČNIKOV

6 x izide?

LJUBLJANA

1960/61

3.I. 1. Št.

LJUBLJANA, V OKTOBRU 1960

Glasilo ljubljanskih učiteljiščnikov
- RESLJEVA 12 - izide 6 krat v šolskem letu.

Izdaja mladinska organizacija Učiteljišča v Ljubljani.

Ureja uredniški odbor, glavni in odgovorni urednik Anita Šolar, II c, tehnični vodja Jože Šter IV c.

Naklada 200 izvodov, posamezna številka 20.- din.

Izdano v novembru 1960

Uvodne misli

Ko začenja naš list nov tretji letnik pozdravljam v imenu Komiteja LMS bralce in vse tiste, ki neposredno sodelujete v listu ter ga poživljate s svojimi prispevki. Prepričan sem, da postaja list iz leta v leto boljši, vendar nas to ne sme uspavati. Ena številka tudi ne more biti odraz vsega našega dela, zato vabimo k sodelovanju vse, ki se čutite zmožne kakorkoli oblikovati lepo našo besedo ali pa vas neposredno zanima razvoj in problematika našega življenja v mladinski organizaciji, krožkih, sekcijah i.t.d. Le tako bomo dokazali, da v bodočih učiteljih rastejo tudi kulturni delavci, ki bodo nadaljevali tu začeto delo in ga posredovali mladini na svojih delovnih mestih. Te besede naslavljam tudi na tiste, ki še spijo ali se bojijo objaviti svoje misli, predloge, pripombe. Zakaj to? Predvsem pozivam višje letnike, saj vendar vi predstavljate "udarno moč literatov in aktivnih sodelavcev v vseh dejavnostih naše mladinske organizacije na učiteljišču.

Vse kar vam ne bo všeč v listu izlijte na papir, da bomo lahko dvignili raven glasila in ustvarili list tak, da bo dostojno predstavljal našo šolo v skupnosti slovenske in jugoslovanske ljudske mladine.

Predsednik LMS:

Jure Gartner

Pavel Mišmaš

PESMI BREZ NASLOVA

I

Vse se peni
in na kopitu dneva
pada čez rob.

Globoko na svojem dnu
poslušam odmeve barbarskih bogov
in pastirjev.
Lira mojih rodov!

Na horizontu noči
je jok mesečine in zlati svit.

Ulica siromakov in cestnega pometača.

Čuj! Glas daljnje globoke muzike.
Simfonija neznana.
Simfonija vrtov in vsemirja.
Čudna in lepa mizika.

Muzika noje krvi.

Pokaži svojo mladinsko zavest in sodeluj pri izdajanju našega lista. Prispevaj tudi ti k nadaljnjemu rednemu izhajanju našega lista!

A K V A R E L

Ležim v nivki na obali Sicilije. /To eskotično ime so dali kopalci otočku v savski strugi. Obala nima posebnega imena, a mogla bi se imenovati Pingvinska obala- zaradi mnogih rejenih kopalcev, ki se obračajo po nivki lenobno kot pingvini. /Zasenčim si oči in opazujem ljudi. Vsak dan so enaki. Morda tudi isti - ne vem. Moški z rdečimi hrbti, ženske v pisanih kopalnih oblekah "bikini" in "Esther Williams", dekleta s kratko pristriženimi lasmi, fantje v obledelih, od sonca prežganih minimalkah in otroci, ki vse popoldne brodijo po vodi. Ob njih je prtljaga: nabuhli gospodinjski cekarji, rdeče in modre tržne mreže, živobarvne torbice iz blestečega polivinila. V torbicah je malica: v časopisni papir zavito zgodnje sadje in sendviči v velikih aluminijastih škatlah. V rečnih kotanjah se hladijo zelenke z vodo.

Blizu se sonči družina: rejen mož z rdečim hrbtom in maščobnimi blazinicami na trebuhu, suhljata ženska, ki počasi lista po modnem žurnalu, mršavo dekletce pri petnajstih in deček. Vroči zrak prinaša prav do mene njihov pomenek. Zaprem oči in poslušam.

"Peče. V Dalmaciji mora biti šele vroče!"
Ženski glas je pritišan, a napet, kakor bi se skrivala za njim togota:
"Zvečer ti bom namazala hrbet z oljem."
"Če se bodo pa kljub temu naredili mehurji? Lani so se naredili."
"Nobenih mehurjev ne bo! A pravzaprav bi morali tudi mi v Dalmacijo".
"Kaj? Lani se mi je hrbet dvakrat olupil! In čemu bi morali v Dalmacijo?"
"Prav vsi gredo! Šaričevi so se odpeljali nocoj o polnoči."
"Da so se? Imajo pač denar."
"Nimajo. Šotor so dobili."
"Mi bi tudi lahko vzeli šotor na posodo", se oglasi deček.

"Camping? No, veš kaj! Pa že raje prebijem počitnice na Savi!"

"Kajpak! Sosedje nas bodo pa vlačili po zobeh, čeč, da nimamo toliko, da bi šli na morje!"

Moški glas je lenobno samozadovoljen:

"Saj res nimamo! Vsak mesec odtegljaj za posojilo..."

Ženski glas stopnjema narašča:

"Mi očitaš tisti plašč? Sem jaz kriva? Drugim ni treba najemati posojil! Šaričevi..."

Moški glas miri:

"No, no... Nič ne očitam! Ti očitaš meni."

Ženska je za silo potolažena. Vendar ne more molčati:

"Ne očitam. A znajdeš se ne, to je!"

"Več kot delati ne morem..."

V prepir poseže dekletce:

"Mama, glej, kako so ta dekleta rjava!

"To ni od sonca. Od hipermangana je," ji prizadevno pojasnjuje deček.

"Morda pa ni od hipermangana. Morda so bila na morju," sanja dekletce.

"Neumnost," jo zavrne brat. "Od hipermangana so rjava. Kvečjemu še od orehovega olja."

Rejeni mož počasi sede. " Lačen sem".

Ženska potegne iz torbice aluminijasto škatlo. Deli sendviče."Končno tudi nam ni ravno slabo," pravi prizanesljivo.

Mož z opečenim hrbtom se zasmeje. "Si uvidela?"

"No, saj. Camping... Če bi imeli za hotel. Za camping ni ni."

"Počakaj! Prihodnje leto..."

Škatla s sendviči se naglo prazni. Vsi štirje so zaverovani v jed. Dečko pogoltne zadnji zalogaj in prizanesljivo meni:

"Prihodnje leto bosta spet rekla tako..."

Nihče mu ne odgovori.

Med vroči žar sonca je dahnil vonj po dimu. Ozrem se: med zloženim kamenjem plapola plamenček. Gospa v staromodni črni kopalni obleki čepi zraven trebušaste torbe in jo prazni. Starikavo dekle meša po ponvi. Ob strani sedi fant s

pokvečeno nogo, z mokro frotirko si hlaši opečena ramena. Obrazi vseh treh so taki, kot bi obtoževali svet zavoljo nepojmljive krivice, ki jim jo je storil. Užaljeno zavračajo poglede kopalcev, ki se ustavljajo ob njihovem ognjišču.

"Krompirček bo kmalu," pravi dekle s ptičjim obrazom in ploskim životom," toda pozabila si nasekljati petršilj, mama."

"Res," zavzdihne stara gospa," pozabila sem..."

Oglasi se fant s pokvečeno nogo:

"Prihodnjič bom kuhal jaz. Lani... se spominjata, kakšen zrezek sem spekel na Sori?"

"Zrezek? Vsak dan ne moremo peči zrezkov, dragi moj!"

"Ampak, mama! Saj se ne hodimo vsak dan kopet! Letos smo prvič na Siciliji! In lani smo bili trikrat na Sori."

"Na Sicilijo ne grem več. Preveč ljudi je. Nimaš se jim kam umakniti."

"Zakaj bi se jim umikali? Nič nam nočejo."

"Ah, ti ne razumeš, Silvo. Ti ne razumeš ničesar."

"Pred vojno smo hodili v letovišče. Tam je bilo še več ljudi."

"Ničesar ne razumeš, Silvo, prav ničesar..."

Od ognjišča je prijetno zavonjalo. Dekle je odstavilo ponev.

"Krompirček je pečen!"

Poten sedijo in jedo pečen krompir. Ko izpraznijo ponev, začneta stara gospa in priletno dekle pospravljati. Samo fanz se ne meni zanju. Namaka si noge v reki in hrepeneče gleda za rdečim kanujem, ki plava mimo.

Študent v obledelih minimalkah sedi na skali in opazuje kanu. Vidi, kako je čoln zašel v brzice, vidi, kako se je prevrnil. Vstane in radostno vzklikne:

"Čikago" /Čikago je nova beseda in pomeni nekako to, kar: vražja smola/.

"Čikago! Pravil sem, da ne bo prišel čez brzice!"

Stoji na skali in gleda, kako vozač lovi kanu. Ko se opri-ne roba, študent ponirjen sede. Spet čaka. Čaka na vitki kajak, ki ga vozi mlado dekle. Nato na kanu modre barve

z belim robom. Končno čaka na deklice, ki hodijo po Pingvinski obali. Vse je eno samo radostno pričakovanje nečesa.

Neopazno tone sonce v pozni popoldan. Pingvinu podobni mož z opečenim hrbtom vstane in se pretegne.
"Bi šli? Upam, da kolo spotoma ne bo nagajalo. Včeraj sem ga moral popravljati. Zamudil sem se več kot pol ure."

Žena tlači v torbico modni žurnal in aluminijasto škatlo.
"Pojdimo."
Moški trenutek okleval, potem pravi:
"Lahko bi spotoma izpili steklenico piva. Prekleto žejen sem."
Žena ne ugovarja. Deček se nakremži:
"Pivo? Jaz bi rad malinovec."
"Jaz tudi," soglaša deklica.
Žena je neodločena. "Bomo že videli," pravi in prva zagazi v vodo. Mož in otroka gredo za njo.

Ogenj na kamnitem ognjišču je ugasnil. Stara gospa si v grmovju natika obleko. Ko si uredi pričesko, vzdihne:

"Vse preveč ljudi je tu. Nikoli več ne pridem na Sicilijo."

Sin in hči ne ugovarjata. Molče vzameta starko v sredo in ji pomagata prebresti plitvino. Na čistini se obujejo in potem počasi odhajajo proti cesti, morebiti proti tramvajski postaji.

Pingvinska obala se prazni. Ostane samo študent, Kliče dekle, ki vozi kajak:
"Srček!"
Veselo, prav nič prezirljivo prileti odgovor preko vode:
"Mulec!"
Študent se razigrano smeje. Vse v njem je ena sama radost. Čaka na dekleta, ki vozijo kajake in se ne naveliča...

Mili Malenšek

Objavljamo prispevek dijakinje lanskega V. letnika, ki zaradi tehničnih ovir ni prišel v lanski letnik.

Uredništvo

Vlado Delfin

P R I Č A K O V A N J E

Izmislil sem si tisoč lepih besed,
samih zvenečih besed.
Prišla bo - - -
Nežna,
črnih oči,
dolgih las
s smehljajem na ustih
in na očeh.
Prišla je - - -

Pripravil sem tisoč lepih besed;
povedal sem dve
/O dežju in vremenu./
Njene oči so bile čudovite,
pa sem menda gledal na asfaltni tlak,
/kot bi hotel prebrati tisoč
lepih besed/

Odšla je - - -
Ostale so njene stopinje
na mokrem asfaltu,
šel sem za njimi
mimo pijanih svetilk
in sem se spomnil -
vseh tisoč lepih besed.

Piškur Janez

PREKINJENA LJUBEZEN

Ko prvič sva korak strnila
in ko prvič sva se dotaknila,
so ptice o ljubezni zažgolele
in rože so vzcvetele.

Ko sva se drugikrat našla,
jesen med veje je prišla
in listje kot škrlat,
je žalovalo sred livad.

Ko sva se tretje poiskala
burja žalostno je zaigrala
in lomila je vejevje,
kot ljubezni spone revne.

Jože Sevljak

SREČA

Pod nebom
odprtega večera
so najine ustnice
našle svoj mir.

Potišal je jok
dvojne samote
v naju.

Rože so odprle vonje,
mesec nama
je podaril košček,
neminljive lepote

" T A B U "

Naravnost od noje nize se vidi v omaro, seveda, če ni zaprto. Tisti leseni stvor sploh ne vem, če zasluži ime omara, ker znotraj ni in tudi ne bo podobna kaj takemu.

Na policah stanujejo naši zmahani zvezki in debele knjige učenosti, ki pa po svoji stari navadi samujejo vedno na istem mestu. Svoje mesto zapuste le, če kdo prav mrzlično išče zvezek, ki ga najbolj nujno rabi. Tarkat frči vse naokrog in potem zmeče vsak vso kramo kar na kup. Sicer lezejo knjige in zvezki po pobočju tega hriba navzdol, vendar jih le toliko porineš, da zapreš vrata. Seveda potem ob prvi priliki, ko se vrata odpro, zaropota vse skupaj na tla, in potem tista žrtev z božanskimi besedami nežno zaluča vse nazaj.

To se ponavlja dan za dnem, dokler se naš nadobudni varuh ne razpištoli in takrat ves narod hiti pospravljat. Pospravljati polico je velik problem. Sicer se z njim ne ukvarjamo dosti, vendar mora tudi temu 'svinjaku' odbiti zadnja ura. Prišel je odlok: "Pol vsega odstraniti, kamorkoli!" in zdaj leži tisti ostanek v omari pod geslom: "Počivaj v miru!" Nihče se jih ne pritakne niti s prstom, to je za nas vse - "Tabu".

Odi

Uredništvo našega lista poziva vse dijake učiteljišča k sodelovanju pri izdaji naslednje številke, ki bo izšla v začetku meseca decembra in k sodelovanju pri izdaji vseh naslednjih številk!

OMAHNIL JE CVET

Šli so nabirat kostanj. Bilo je kakih pet otrok v starosti od 5 do 13 let. Med njimi je bila tudi Anka. Za svojih 12 let je mami kar pridno pomagala pri gospodinjstvu in zato ni nič čudnega, če jo je mama izmed vseh imela najrajši.

Zdaj so nabirali kostanj. Vsak je imel polno vrečico rjavih sadežev. Še sonce je sijalo, ko so se vračali domov. Prerivali so se, si nagajali, veselili so se sonca, ki je tako prijetno grelo.

Pot jih je vodila preko proge. Kolikokrat so šli že tu čez! Danes je za spremembo mimo peljal ravno tovorni vlak in počakali so, da je odpeljal. Anka je čakala, da bo šla prva čez in, ko je izginil zadnji vagon, je kar stekla čez tire. Toda - "Ankaaa" - Bilo je prepozno. Z nasprotne strani je po drugem tiru pripeljal potniški vlak in mala Anka ni več slišala klicov otrok. V smrtnem strahu je onemoglo dvignila roke, kot bi hotela vlak ustaviti. Res se je ustavil, toda že potem, ko njene roke prosile tega. Petletni bratec je prvi od otrok tekel k vlaku. "Anka, mami bom povedal! Kje si?" Ni videl, da pred njim leži njena nogica, da je vse drugo...

Kot kipi so stali otroci okrog. Starejša Ankina sestra je krčevito stiskala k sebi bratca iz široko razprtih oči, so ji bo bledem licu lile solze, Nihče ni več pomislil na toplo sonce, ki so ga bili še pred petimi minutami tako veseli.

Zdajle rosi dež. Listje na hrastu pred hišo se maje v lahkem vetru po cesti pa gredo otroci. Od prvega do 8 razreda osemletke. Po trije in trije hodijo molče v dolgi koloni. Nikomur ne razjasni lica na smeh. Pred njimi se počasi premika majhna bela krsta. Tam je njihova Anka. Takoj za krsto je njena mama in oče. Potem sestrica in bratec, za njimi sošolke, sošolci, prijateljice, prijatelji. Mnogo jih je.

Samo s pogledom jih spremljam. Zdaj so mi izginili izpred oči.

Mislim, da so že na pokopališču. Morda prav ta trenutek stoji ob grobu njena najljubša sošolka in ji bere pismo v slovo. "Draga Anka..." In mama ji je na krsto vrgla prvo grudo prsti.

A.K.

M. Vakanjac

REQUIEM ZA OPTIMISTE

Deklica, na tvojem obrazu razsaja puščoba.
Veter in dež sta tisto noč plesala
calypso utrujenosti nad dežniki osamljencev.

Zdelo se mi je, kakor da bo
vse zmečkala tista deževna kaplja,
ki je polzela po mojem oknu.

Listje, trava, drevesa, vse je
bilo v ritmu hripavih glasov
velikega nesta, ki vsako noč ugaša
tisoče src in hrope.

Srečanje s preteklostjo je utonilo
v obupu krik po ljubezni.

Ta dan je neumen, siv dan, ki
mu grob koplje prihodnost.

Zjutraj je umrla na
oknu deževna kaplja.

OSTALA JE SAMO ŠE ZGODBA

Po ozki stezi, ki je vodila do klopi v parku, je za roko vodil starček malo deklico. Gotovo je hodila že v četrti razred osnovne šole. Bližala sta se mi, prisedla in prisluhnila sem njunemu pogovoru:, nehote sem pozabila na učenje.

"Dedek, si že dolgo časa pri babici," je ravnodušno vprašala punčka, opazila sem, da se vprašanju starček niti malo ni začudil, ker je bil gotovo v zvezi z njunimi prejšnjimi pogovori. Pogledal jo je, in videla sem, da vneto pričakuje odgovora. Tedaj se je pred menoj prikazovalo v lepih in skromnih stavkih življenje človeka.

"Ko sem bil še mlad, morda malo večji kot Ti, me je dal oče služiti k bogatemu trgovcu z blagom. Doma je bila le uborna kajža in vsi bratje in sestre so bili po svetu. In tedaj sem videl svet, ga spoznal do zadnjih strani; prišel sem do zaključka, da je doma pri starših najlepše, čeprav ti ni vedno vse po volji. Nekega dne pa sem nehote zaželel, da bi videl svet malo globlje. Kot /mali/ fant, poln sanj in želja o drugih deželah sem zbežal čez avstrijsko mejo. Ko bi Ti sedaj videla, kako sem živel? Nič več ni bilo nežnih materinih besed, ne človeka, ki bi mi izrekel domačo besedo in mi ponudil kos kruha. Šel sem dalje. Pot me je peljala v Ameriko, v rudnik, kjer sem dan za dnem požiral prah in se boril za vsakdanji kruh.

Pripovedoval je v meni se je nabralo toliko sočutja, da je malo manjkalo in vtaknila bi se v pogovor. Dekletce s prekrižanimi rokami in odprtimi usteci pa je tedaj vprašalo: "Toda - saj si sedaj vendar doma in kako si se vrnil?" "Vidiš mala", se je oglasil starček, "vsak človek si želi vsaj še enkrat pogledati domačo grudo, rojstni kraj, četudi zadnjikrat.Tako sem delal, garal in v upanju zbiral denar za povratek v domovino. Imel

sem srečo. Z ladjo sem se pripeljal domov, za svoj zadnji denar pa kupil to malo kajžo, v kateri živimo sedaj mi trije. Potem sem se poročil. Z ženo nisva imela otrok, zato sva posvojila Tebe Marjanca, ki si nama veselje na stare dni, v katerih lahko vsaj malo pozabiva na najino preteklost."

Dekletce se ni ganilo. Brala sem iz obraza, da si trpljenje starčka ni mogla povsem predstavljati.

Tedaj se mi je zbudila misel, kaj pomeni za človeka dom, domovina in koliko hudega prinese človeku tujina. Ob misli, da bi morala sedaj sama zapustiti dom, starše in oditi v svet, sem se stresla, ker mi prav tedaj padla na tla knjiga, ki opisuje življenje naših prednikov. Ko sem se ozrla na klop, dedka in deklice ni bilo več.

V spomin nanju pa mi je ostala samo še zgodba, pa še ta se mi iz leta v leto odmika.

Anita

V E Č E R

Odšlo je sonce za gore,
tema je padla čez vse,
na črnem licu sb neba,
spolzela svetla zrnca.

Le kaj pod grmom sveti se,
je strah prilezel iz zemlje,
čuj, to reklo je "mijav",
ah, saj to naš maček je dejal.

xy

SREČANJA

Kadar hodim po ulicah, si ne morem kaj, da nebi opazovala ljudi. To mi nudi poseben užitek. Po zunanjosti in izrazu skušam ugotoviti njihovo notranjost, značaj in čustva.

Tam vidim staro ženico v črnini in z drobnimi gubicami na obrzu. Takšni obrazi zahtevajo precej opazovanja. Zdi se mi, da bi lahko iz gubic uganila njeno življenje.

Mimo mene spet pohiti čisto "navadno" ženska, a meni se zdi, da je zelo nesrečna. "Mogoče ima bolnega otroka", ugibam.

Najraje opazujem mlada dekleta, ki so prišla v mesto s kmetov. Dobro se še spominjam nekega obraza. To je bil rdeč, malce pegast obraz, obkrožen s svetlimi, kostanjevimi lasmi, ki so bili speti v kite. Oči so bile objokane in obrobljene s temnimi kolobarji. Z velikim cekarjem je opletala naokoli. Najbrž je prišla v mesto k sorodnikom ali pa morda za pomočnico kakšni družini. Tam se nad njo morda jezijo zaradi njene nerodnosti. Pogledala sem za njo in si mislila: "Kaj bi mi rekla, če bi jo vprašala, zakaj joče?"

Včasih pa me pri tem opazovanju iznenadijo kakšne oči. Ostre so in prodirne, kot da so pogledale v mojo notranjost. Takrat se zavem: "Tudi ta opazuje ljudi. Tudi ta opazuje ljudi. Tudi ta presoja njihova čustva in njihovo notranjost. Kaj neki si misli o meni? Ali ve, da tudi jaz presojam ljudi?" In zdi se mi, da sem srečala dobrega prijatelja.

Japelj

Mladinec si, zato sodeluj v mladinski reviji tvoje organizacije!

SAMA ...

Slišim tvoj šepet.
Kot včasih ;
tvoja hrapava roka
gre preko mojega
mokrega lica.

Sediva ob peči.
Kot včasih
mi pripoveduješ
kaj si doživela
lepega,
kako
so bili težki
časi.

Poslušam te ;
ne čisto,
le na pol ...
... potem
zaspim.

Slišim tvoj šepet.
Izgublja se
ob šumenju
dežja.
Sredi
umazane luže
leži
kamen.

R. M.

NEDOKONČANA ZGODBA

"Tišina ! Tišina!" je kričal Lojze na vse pretege. /Tisti, ki je imel lansko leto na vesti 15o "opravičenih ur"/. Njegov glas je mogočno odmeval v razredu, toda na žalost učinka ni imel. Kazalo je, da bodo že tretje volitve razrednega predsednika šle po zlu. V zadnji klopi so tri Micke vneto obirale neko žrtev moškega spola. Tik pred njimi je Marija brala zaljubljen roman. Tudi leva polovica ni hotela zaostajati. Dva člana enajstorice sta poskušala s papirnato kroglico izvesti kazenski strel na oboževano Marjeto, o kateri se je govorilo, da bi lahko postala "miss" razreda, če bi ne imela preveč krivih nog.

"Ali ste otroci ali ali ... dojenčki je Lojzetovo misel izpeljal Jože, ki je imel zmeraj pripravljeno torbo duhovitih, včasih tudi neslanih šal. "Prekleto, če sem še kdaj predsednik, naj me vrag vzame" se je Lojze kesal svojega dostojanstva.

"Širc Jaka naj bi bil novi predsednik", se je odtrgalo iz neke klopi. Ves razred se je za trenutek zavil v skrivnosten, skoraj porogljiv nasmeh. Nato se je dramatična scena /za Lojzeta seveda/ ponovila. "Ta je bila dobra", se je slišalo od nekod. Javna tajna je bila, da se je Jaka raje za dva koraka umaknil, kadar je poleg njega preveč sumljivo zašumelo krilo. Jaka je smeh surovo udaril v obraz. "Kaj pa Tine?" je zažgolela Alenka. No, saj res, zakaj ne bi bil Tine. Vse sposobnosti ima. Pri zgodovini se mu blešči 5, pri matematiki so mu pogledali skozi prste, pri fiziki je

s profesorjem na dobri nogi. Vsa čast mu! Vsako leto požanje najmanj osem petic. Mogoče ima samo to hibo, da ne bi rad prostih ur žrtvoval za sestanke šolskega komiteja, ko bi postal njegov član. Lojze je štel: 10 deklet, 5 fantov. Na žalost! Tine, propadel si. Opozicija proti tistim, ki so se potegovali za prepisovanje Tinčkovih nalog, je bila premočna.

"Fantje, še 10 minut, pa imamo ustavo na vratu" se je oglasil Štefan /ta je bil že ustavo vprašan/. Volitve bomo nadaljevali na prihodnjem sestanku, je skušeno predlagal Lojze."Hura, naj živi komandant" krivo stegno" je eksplodiral Jožetov bas. "Halo, trenutek," je spravljal Lojze vročekrvneže na mesto. Marjeta ima še en predlog: Nace. Hm ! Ta Nace je problem zase. Pravijo, da na sestankih "dobro" govori. V brigadi je bil. Dela konkurenco Tinetu. Očitamo mu lahko samo to, da pri šolskih nalogah preveč zakriva s komolcem svoj zvezek. Lansko leto je baje Tončku poslal list, pa je Tonček pisal nezadostno. Pravijo, da se je zmotil ...

Lojze je zopet štel. Deset, petnajst, osemnajst. Bravo Nace ! Zmagal si. Ima kdo kaj proti? Smeh je odgovoril namesto molka. V četrtem x razredu namreč ni bila navada, da bi bil kdo proti, če je 18 rok potrdilo kandidata. Lojze se je oddahnil. "Izvolili smo predsednika in upam, da bo bolje opravljal svojo dolžnost, kot sem jo jaz".

"To bi bil velik čudež," ga je dopolnil Jože.

"Meni Nace ni povšeči" je nenadoma vrgel besede Ivo v ta čebelji panj. Kaj, zakaj, je petintrideset parov oči spraševalo Iva. Ivo in Nace se vendar nista nikoli sprla. Stvar postaja zaniniva. Po razredu plava pritajen šepet. "Nace ni tovariški, njegova zasluga za kolektiv je samo ta, da je s svojim besedičenjem vsakokrat za četrt ure podaljšal sestanek." Takšna predrznost. To je vendar hujše od strele z jasnega. "Predlagam Tonaža."Ali se spominjate, kdo je šel postavljat zastave na Titovo cesto? Vsak je našel izgovor, samo Tonaž ga ni. Kdo je celo leto vsak dan po pol ure žrtvoval za delo v knjižnici. Tonaž je postal tarča vseh pogledov. Ah, saj res! Tonaž je pomagal tudi v kuhinji, v kleti itd. Kdo, zlomka, naj bi se spomnil na Tonaža, ko pa zmeraj tiho čepi na svojem stolu. Kako neki ga boš opazil, ko samo dela in dela, govori pa malo.

Torej glasujmo še enkrat! Pet, osem ! Premalo. Nace je propadel. Roke za Tonaža!"Stoj, Lojze!" se je oglasil Jože. O tem je treba premisliti. Čudno, čudno od Jožeta ne bi tega pričakovali. Ali je treba kaj premišljevati o predsedniku? Ne! Enostavno je treba vzdigniti roke in predsednika imamo tu. Pa vendar. Če je Jože prvič na sestanku povedal nekaj brez posmeha, mora stvar biti resna.

Premislite tudi vi, če je imel Jože vzrok, da se je izneveril svojim domislicam.

a^2 x

Otmar Repovž

GLEJ SE V SRCE

Če spoznati hočeš sebe,
ne glej se v zrcalo ;
ne bi se izplačalo
soditi sebe po podobi cvetni,
ki lažno večkrat ti oplaja misel.

Če spoznati hočeš sebe,
poglej se v dno srca ;
tam podoba tvoja se pozna
v obrisih pravih, prave sodbe.
Kdor pozna se v srcu, ta je pravi človek!

Silvo Teršek

S A M

Sem čisto sam in lep je dan,
ko zrem v naravo sončno,
hitim čez plan, od rož obdan,
v daljavo tja neskončno.

Sem čisto sam in lep je dan.
In meni ni mar strehe,
odšel bi daleč, daleč kam,
da najdem si utehe.

Sem čisto sam in lep je dan,
skoz okno sonce sije,
in prav zato, ker sam vem, sam,
srce mi žalost krije.

POROČILO O DELOVANJU MLADINSKE ORGANIZACIJE

Marksistični krožek

Kot vsako leto je bil tudi letos ustanovljen marksistični krožek. Kdo naj bi ga obiskoval, je na njegovem prvem sestanku jasno povedal tov. profesor Majer: "S tem, da obiskuješ marksistični krožek, si pokazal, da imaš najvišjo mladinsko zavest." Žal te višje mladinske zavesti mnogi člani krožka še niso pokazali. Brez interesa, aktivnega dela in discipline ne more biti uspeha. Ni dovolj samo to, da pomeni številko več v seznamu članov.

Da bi bilo delo krožka uspešnejše, smo sestavili skupine 5 do 6 članov. Vodje teh skupin tvorijo odbor marksističnega krožka. Sprva smo hoteli zaradi števila in zaradi različnih tem krožke razdeliti. Ker se jih je precej prijavilo, tega najbrž ne bomo storili, sicer se bomo o tem še pogovorili.

Zaradi popoldanskega pouka in vozačev je bila največja težava, določiti čas krožka. Zahvaliti se moramo tov. knjižničarju, ki nam je tako hitro oskrbel gradivo.

Naloga krožka je, da se člani seznanijo z osnovami marksizma in sedanjimi aktualnimi političnimi ter gospodarskimi problemi v svetu in s problemi sedanjega procesa izgradnje socializma.

A. K.

Nekaj misli o športu

Največ veselja prinaša našim mladincem športno življenje, za katerega je pri nas dobro preskrbljeno. Vsako četrtkovo popoldne se slišijo iz telovadnice žvižgi piščal, ki zopet in zopet dajejo znamenja za začetek in zaključek tekem v odbojki in košarki pri dekletih in fantih.

Kakor lani smo tudi letos organizirali posamezne lige po kvaliteti moštev. Razredne ekipe, ki sodelujejo v ligah, so se letos prijavile v velikem številu. Planski cilj, doseči množičnost, smo tako v polni meri dosegli. Težko je ustreči vsem, ki bi radi igrali ; interna je toliko, da je telovadnica premajhna za vse. Pohvalimo lahko prve letnike, ki so se odzvali z vsemi razrednimi ekipami. Seveda pa njihova kvaliteta še precej zaostaja za ostalimi - višjimi letniki.

Za nemoten potek tekmovanja bomo v prihodnjem mesecu ustanovili športno društvo. Ustanovitev tega organa je nujna, saj samo en človek - športni referent - ne zmore vsega dela, ki ga zahteva celotna organizacija! Društvo bodo tako vodili dijaki sami in si porazdelili delo med seboj.

Letošnji program tekmovanj je precej obširen. Poleg četrtkovih tekmovanj med razredi, rednih treningov najboljše srednješolske ekipe v Jugoslaviji - naše ženske vrste, ter ostalih šolskih ekip se bomo udeležili vseh srednješolskih prireditev v Ljubljani. Res je, denarja nimamo, a imamo

toliko več volje do dela in delo rodi uspehe ; teh pa pri športu ne manjka. Z veseljem pričakujemo dograditev košarkaškega igrišča na dvorišču, saj bo tako omogočen napredek košarke na učiteljišču, poleg tega pa tudi organiziranje medšolskih turnirjev.

Poleg rednega kotička v našem glasilu bomo posredovali po zvočniku tudi že lani začete športne oddaje. Tako bodo vsi dijaki na učiteljišču seznanjeni, kako raste tudi bodoči učitelj - športnik, saj je tudi razlika med učiteljiščniki sedaj in pred leti po kvaliteti, znanja zelo velika. Prepričan sem, da učiteljiščniki, ki prav v tem času obiskujejo našo šolo ne boste zatajili na svojih delovnih mestih in skušali našim najmlajšim svoje bogato znanje posredovati, kar najboljše, kajti zdravo življenje, razvedrilo in pravilen telesni razvoj je eden ciljev vzgoje mladega rodu.

Jure Gartnar

Uvajamo rubriko POGOVOR S SODELAVCI

V tej rubriki se nameravamo pogovarjati z avtorji prispevkov, ki še po mnenju uredništva niso dozoreli za natis, uredništvo pa meni, da imajo ti avtorji znožnosti, ki jih ni zametovati, zato se bo uredništvo v tej rubriki odkrito pogovorilo z njimi - seveda glede na prispevke, ki ste jih do sedaj poslali.

O sprejetih prispevkih tu ne bo govora. Uredništvo bo skušalo biti čimbolj pošteno in odkrito.

Prispevek lahko podpisujete s pravim imenom, psevdonimom ali šifro ; pri zadnjih dveh pa nam za uredništvo - ne za javnost pripišite svoje pravo ime, da bi ne bilo kasneje kakšnih neprijetnosti predvsem glede avtorstva. Pri izbiri prispevkov za objavo je bil in bo edini kriterij kvaliteta dela. Pišite v pisavi, ki jo bo mogoče dešifrirati, če pa le morete natipkajte.

Bralci, sporočajte mnenja in pripombe o vašem listu neposredno podpisanemu uredniku, oziroma kulturnemu referentu razreda! Prispevke brez pravega imena /samo za uredništvo/ ne bomo objavljali!

Pojasnilo radi spremembe naslova!

Mi v bistvu nadaljujemo delo prejšnjih letnikov, ker pa je bilo več predlogov za spremembo naslova, se je uredniški odbor odločil za naš novi naslov.

J.S. - Tvojo Srečo smo objavili, o ostalih prihodnjič, enako J.P. O Tvojih pesmih.

F.P. - Tvoj prispevek Gospodinjstvo nismo objavili, ker smo mnenja, preizkusi, potem pa sodi!

T.A. - Pesnenje ni samo rimanje! Kar pa Ti že kar dobro gre, bolj je treba paziti na vsebino, ta pa ni vredna Tvojih let.

S.T. - Pesem Sam smo Ti objavili, ostali dve še nista zreli. Mnogo poizkušaj in ne odnehaj.

A.J. - Tvoja tema o vlogi OZN je sicer aktualna in lepo napisana, vendar je takih prispevkov bilo v dneh letošnje 15 obletnice toliko, da je uredništvo prepričano, da so naši bralci že poučeni o tem.

Glavni in odgovorni urednik
Anita Šolar

Z A R A Z V E D R I L O

Profesor N N je razlagal, pa se mu nenadoma zatakne, se ne more spomniti nekega imena.

"Veste, včasih se ne morem takoj spomniti!"

"Nič hudega", priponni Pepe, saj se jaz tudi večkrat ne morem česa spomniti!"

Bila je mineralogija - tov. razredničarka je govorila o majniškem izletu.

Pepe, ki je vneto debatiral s sosedom o mineralogiji, ni slišal, o čem gre beseda. Profesorica razlaga, kaj si bodo vse ogledali - kaj je tam še posebno zanimivega. Govori o ptujskem gradu - opazi Pepeta: "No, Pepe, iz katere dobe pa je?"

"Iz paleozoika!" se odreže Pepe.

Pepe je bil v prijetnem pomenku s sosedom.

Profesor N N pa sprašuje:"Kaj pa je značilno za mediteransko podnebje, no Pepe?"

Pepe se obrača na levo, na desno, končno le ujame pravo besedo - pravi: "Srobot!".

Pepe je prevajal iz slovenščine v nemščino stavek: "Bil sem na počitnicah pri svoji prijateljici!" Pepe je vse pravilno povedal, samo namesto "bei meinem" /pri moji/ je rekel "bei seinem" /pri njegovi/.
Profesorica N N mu je pojasnila: "Veš, Pepe, ni lepo, da hodiš k njegovi prijateljici na počitnice!"

Bili smo na praksi in našli zmečkan papir.

Draga Micka !

Ko sem bil še doma in sem zvečer zamižal, sem videl Tebe, a ko sedaj zamužim, vidim peso, samo peso.

S kmetiškimi pozdravi !

Janez.

Hospitirali smo na Ledini. Učiteljica je razlagala, kaj pomeni beseda "invalid".
Učenci so nato pripovedovali primere:
Janez: "Kdor je brez roke!"
Micka: "Kdor je brez noge!"
Pepe: "Kdor je brez glave!"

Uganke

P □ ' A E

P E ' N

P E

T ' 1

I = A

Država

T. SILVA JARA

Mesto

TEO VON DEIM

Poklic

TINA SANK